

[Burgdorf.]

på, om det havde været en tilbageførelse til loven af 1956, der var tale om. Det er det ikke; jeg tror, at det ville have vundet lidt mere gehør.

Vi var et par stykker i mit parti, hr. Adam Møller og jeg selv, som tog initiativ til, på tværs af partierne, her i januar måned efter det nye folketings samling, at se, om ikke vi på tværpolitisk basis kunne finde et flertal for at få ændret denne lovgivning. Det lod sig ikke gøre, og derfor er jeg, hvad skal jeg sige, ængstelig for, at man også nu vil få vanskeligheder med at finde et flertal. Det er muligt, at kristeligt folkeparti kan fremføre så mange argumenter, hvad jeg ikke formåede dengang, at lovforslaget kan vedtages, og det skulle kun glæde mig.

Poul Boeg (CD):

Som mit partis ordfører, hr. Brusvang, gjorde opmærksom på, er der en vis delt mening i centrum-demokraternes gruppe om spørgsmålet om fri abort. Hr. Brusvang nævnte jo, at hr. Iversen og jeg havde en noget anden indstilling, og min partifælle hr. Iversen har bedt mig om også på hans vegne at gøre rede for vor holdning. Jeg kan dertil føje, at der er et par medlemmer af gruppen, der endnu ikke helt har taget endelig stilling. På den anden side vil jeg også sige, at den forskel i opfattelse, der er inden for centrum-demokraterne, nok ikke er den helt store og den helt fundamentale, i hvert fald sådan at forstå, at det jo netop af hr. Brusvang på partiets vegne blev fremhævet, at man så med fuld sympati på den etik, der lå i dette lovforslag. Jeg kan da også på partiets vegne sige, at vi klart tager afstand fra, at man om et sådant forslag anvender dette udtryk, at det skulle være hykleri, et udtryk, som efter min opfattelse næppe hører hjemme i en debat som denne.

På den ene side må jeg sige, at når vi er nogle, der indtager en lidt anden holdning, så er det ikke udtryk for en ubetinget tilslutning til forslaget, sådan som det foreligger. Vi er enige i det grundsynspunkt; at man ikke bør have fri abort, og det er vi enige i, fordi der jo her er tale om en livsholdning og et menneskesyn.

På den anden side mener vi også, at det forslag, der her foreligger, er for restriktivt

igen. Jeg kan her slutte mig til de udtalelser, vi har hørt, bl. a. fra forskellige talere på venstres og konservatives vegne, der jo netop gik ud på, at uanset den holdning, de tidligere havde indtaget, kunne de ikke gå ind for dette forslag. Jeg havde altså mere sympati for det forslag om ændring af lov om svangerskabsafbrydelse, som kristeligt folkeparti fremsatte, og som vi drøftede her i tinget den 26. april i år. Vi mener eksempelvis ikke, at det ville være rigtigt at skru holdningen og udviklingen så langt tilbage, at man forlod princippet om den sociale indikation. Vi mener samtidig, at samfundet har udviklet sig på en sådan måde, at behovet for at anvende en sådan regel ikke ville være særlig stort.

Det hovedargument, der jo altid anføres til støtte for den frie abort, er jo dette med kvindens selvbestemmelsesret. Heroverfor vil jeg gerne påpege en anden ting, og det er, at den frie abort jo også kan misbruges som pression over for den gravide kvinde. En af de ting, som jeg har imod den, er, at den indebærer en risiko for, at der breder sig en, skal vi sige du-kan-jo-bare-få-det-fjer-net-mentalitet, og det er ikke noget, jeg fantaserer mig til. Jeg kan godt nævne, at min kone engang, da hun var på hospital i forbindelse med en fødsel, lå på stue med en anden fødende kvinde, en ung enlig mor, der netop fortalte min kone, at hun havde været i den situation, at faderen havde lagt meget stærkt pres på hende for at gennemføre en abort. Han ville ikke gifte sig med hende. Han ville ikke flytte sammen med hende, han ville ikke have noget med barnet at gøre. Hun havde altså modstået denne pression, men man kan jo nok rejse det spørgsmål: hvor mange kvinder har det fornødne mod og de fornødne fysiske muligheder for at modstå et sådant pres, og er det til syvende og sidst i kvindens interesse? Der er dog altså også andre synsvinkler end dem, der her er blevet fremdraget.

Må jeg afslutningsvis nævne, at efter hr. Iversens og min opfattelse er der også noget vist paradoksalt i, at man netop i denne tid skal have fri abort, fordi det, der kan tale for det, det sociale, det økonomiske og det tekniske jo netop er områder, hvor der har været en meget stærk fremgang, der skulle gøre behovet mindre.